

Een sprong in de tijd

Irina Shapiro bij Boekerij:

In handen van de tijd

Een sprong in de tijd

Irina Shapiro

Een sprong in de tijd

Louisa wil niets liever dan herenigd worden met haar
zus Valerie. Zelfs als ze daarvoor terug moet reizen
naar de zeventiende eeuw...

Deel 2 van de *Tijdloze liefde*-serie

Vertaald in samenwerking met Fenna Leeuwenburgh

ISBN 978-90-492-0900-1
ISBN 978-94-023-2580-5 (e-book)
ISBN 978-90-528-6842-4 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Leap of Faith*
Vertaling: © Meulenhoff Boekerij
De vertaling is tot stand gekomen in samenwerking met Fenna Leeuwenburgh
Omslagontwerp: Debbie Clement
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet b.v.

© 2012 Irina Shapiro
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Proloog

HET HEDEN

Louisa zakte op haar knieën voor de pas geplaatste grafsteen en trok zich niets aan van de modder die de regen van gisteravond had achtergelaten. De ochtend was mistig en koel, de regendruppels gleden als tranen van de omringende bomen op het woud van natte grafstenen eronder. Er was geen mens te bekennen, de begraafplaats was akelig stil en sinister. Zelfs de vogels durfden niet te zingen.

Ze liet haar hoofd rusten tegen het ruwe, koele graniet en streelde met haar vingers eerbiedig over de namen van haar ouders, die in het grafmonument waren gebeiteld. Het was een zwaar jaar geweest, een jaar vol verdriet, schuldgevoelens en verschrikkelijke eenzaamheid. Ze hadden dezelfde sterfdatum gehad als haar vader het niet nog een paar uur had volgehouden en het tot na middernacht had overleefd, waardoor hij een dag later was gestorven dan haar moeder.

Godzijdank was Doug er die verschrikkelijke dag geweest om haar te troosten en haar snikkend uit de spoedeisende hulp van het Lennox Hill ziekenhuis te begeleiden. Hij had alle regelingen getroffen voor de begrafenis, had contact opgenomen met alle mensen die ervan moesten weten en had zo Louisa wat tijd gegund om haar verdriet te verwerken. Maar Doug was nu ook weg. Hij had een overplaatsing naar het kantoor in Shanghai geaccepteerd en had New York drie maanden geleden verlaten.

Eerlijk gezegd had hij haar gevraagd om mee te gaan, maar Louisa had het aanbod geweigerd. Ze had haar eigen plannen en die zouden veel makkelijker uit te voeren zijn als Doug er niet zou zijn.

‘Mam. Pap,’ fluisterde Louisa, ‘ik ben hier om afscheid te nemen. Ik zou dit nooit hebben overwogen als jullie nog hadden geleefd, maar er is hier niets of niemand meer om me tegen te houden. Er is niemand meer om voor te blijven.’

Louisa had haar ouders nooit de waarheid verteld. Ze kon de woorden er gewoon niet voor vinden. Valerie was niet dood, zoals iedereen dacht. Louisa had haar per toeval gevonden op een schilderij dat in het bezit van het museum was gekomen na een boedelverkoop in Virginia. Het schilderij was gedateerd op 1608, maar haar zus stond er zeker op, geen twijfel mogelijk. Er bestond ook een ander schilderij van enkele jaren later waar Valeries kinderen, Finlay en Louisa, op stonden.

Valerie was springlevend in de zeventiende eeuw. Ze had een aanwijzing in beide schilderijen gestopt, waarschijnlijk in de hoop dat haar zus, die kunst restaureerde, op de een of andere manier haar boodschap uit het verleden zou tegenkomen. De afzichtelijke cupidoklok verscheen in beide schilderijen en liet telkens dezelfde tijd zien. Tien over acht ’s ochtends in 2010, het jaar waarin Valerie was verdwenen toen ze de wijzers van de klok in de antiekwinkel had verschoven terwijl ze op zoek was naar souvenirs. Ze kon er niet tegen als iets niet klopte en had geprobeerd de klok op de juiste tijd te zetten. Hoe had ze kunnen weten dat de cupidoklok een tijdreis-machine was, een apparaat dat al eerder een jonge vrouw terug naar het verleden had gestuurd?

Het had Louisa wat tijd gekost om Valeries boodschap te ontcijferen, maar het was haar gelukt en ze was teruggereisd naar Engeland om meneer Taylor te confronteren. Hij was een excentrieke kluizeenaar die zich voordeed als winkelier in een klein Engels dorp. Hij had haar toen de waarheid verteld. De wetenschap dat Valerie niet op gruwelijke wijze was omgekomen was een opluchting, zij het een kleine.

Louisa veegde de tranen van haar gezicht en vervolgde haar mo-

noloog. 'Ik ga Valerie zoeken. Maak je geen zorgen om mij. Ik red me wel. Ik ben druk bezig geweest om me klaar te maken, ik zal niet onvoorbereid gaan zoals Valerie. Als ik haar vind, zal ik haar laten weten hoeveel jullie van haar houden.'

Louisa drukte een kus op de grafsteen en stond langzaam op. Haar vlucht naar Engeland vertrok aan het eind van de middag en ze moest nog naar JFK International Airport rijden om in te checken. Ze zou geen bagage hebben, alleen de spullen die ze mee zou nemen naar het verleden. De rest van haar bezittingen had ze niet meer nodig.

'Tot ziens.' Louisa draaide zich om en liep resoluut de begraafplaats af. Het was tijd om te gaan.

Ze kwam voor het eerst op het idee op kerstavond, maar Louisa duwde het weg. Wie bij zijn volle verstand zou vrijwillig teruggaan naar de vroege jaren 1600? Deze periode werd als opwindend en romantisch afgeschilderd in de vele boeken en films die eraan waren gewijd, maar de werkelijkheid had niets met Hollywood te maken. De zeventiende eeuw draaide niet alleen maar om mooie jurken en knappe mannen gewapend met zwaarden en vuursteenpistolen. De werkelijkheid was lelijk en keihard. Het was een tijd van honger, armoede, ziekte en waanzinnige onwetendheid. En dat in het beschaafde Engeland.

Virginia was een primitieve buitenpost geweest, bevolkt door een klein aantal kolonisten die meer tijd hadden besteed aan vechten om te overleven dan aan het stichten van een welvarende kolonie ten behoeve van Engeland. Talloze mensen waren in de eerste paar jaar gestorven en degenen die het overleefd hadden, maakten zich geen illusies. Ze stonden er alleen voor, en het was aan hen om een veilige, florerende gemeenschap te creëren voor toekomstige generaties.

Maar Valerie had het overleefd, herinnerde Louisa zich koppig. Ze had er onbezorgd en stralend uitgezien op het portret dat Louisa zo toevallig was tegengekomen. Ze had een familie, en dat was ook Louisa's familie, de enige die ze nog had. De gedachte om Valerie weer te zien vervulde haar met zo'n intens verlangen dat het bijna pijn deed, een ziekte waar geen genezing voor was.

Ze was gewoon sentimenteel, dit was immers de eerste kerst zonder haar ouders, zei ze tegen zichzelf. Doug was de dag ervoor vertrokken om zijn familie in Montana te bezoeken, waardoor Louisa helemaal alleen was op kerstavond, opgekruld op de bank met een selectie zoetsappige dvd's op de salontafel. Doug had haar uitgenodigd om Kerstmis met zijn familie door te brengen, maar ze had geweigerd. Ze kon het niet verdragen om omringd te zijn door zijn warme, liefdevolle familie terwijl haar eigen familie er niet meer was. Dougs zus deed Louisa denken aan Valerie. Ze had hetzelfde eigenzinnige gevoel voor humor en het vermogen om het goede in iedereen te zien, en Dougs moeder zou Louisa alleen maar aan haar eigen moeder doen denken, die ze elke minuut van de dag miste.

Louisa maakte een broodje kalkoen, stopte *Love Actually* in de dvd-speler en maakte zich klaar voor de nacht. Ze had even overwogen om naar de nachtmis te gaan, maar het sneeuwde flink, dus ze besloot om niet te gaan en koos voor de warmte en het comfort van haar eenzame appartement. Rond tien uur lag ze in bed. Ze wenste dat ze door eerste kerstdag heen kon slapen en op 26 december wakker kon worden, wanneer de vakantie voorbij was. Niet dat de pijn dan weg zou zijn, maar dan zou ze tenminste weer naar haar werk kunnen, de enige plek waar ze nog een beetje rust kon vinden.

In het begin beseftte ze niet wat ze deed. Ze ging vaak naar de bibliotheek, maar had daar nog nooit aandachtig naar de dvd's gekeken. Ze hield van lezen en genoot van het gevoel van een boek in haar handen. Haar vrienden hadden haar aangespoord om een e-reader aan te schaffen, maar daar was ze niet in geïnteresseerd. Ze gaf de voorkeur aan een goede, ouderwetse roman met harde kaft, of een compactere paperback die ze in haar tas kon stoppen om in de metro of de bus te lezen. Toen ze de dvd-afdeling binnenliep, zei ze tegen zichzelf dat ze gewoon nieuwsgierig was. Ze liep tussen de schappen en haar ogen scanden de titels, op zoek naar een film die ze interessant zou vinden. Toen ze bij het zien van *Colonial House* stilstond,

realiseerde ze zich pas dat ze hier al die tijd al had willen komen. Ze pakte de dvd en draaide hem om zodat ze de samenvatting kon lezen. Een realityshow over het leven in koloniaal Amerika in de zeventiende eeuw. Dit was haar kans om te ervaren hoe het leven van Valerie en haar familie geweest zou kunnen zijn. Ze nam *The Scarlet Letter* ook mee en liep naar de kassa.

Louisa keek een paar uur naar de kolonisten die op het land zwoegden en naar de vrouwen die in de primitieve keukens werkten: ze werd er nou niet bepaald opgewekt van. Het leven in die tijd was hard en vreugdeloos, vooral omdat de enige vertegenwoordiger van de wet in de kolonie meestal een religieuze leider was. De kerkdiensten waren de enige onderbreking van het harde werk. Er gold zelfs een aanwezigheidsplicht, die voor de dienst bij de ingang gecontroleerd werd. Louisa zette het programma uit en pakte de populaire thriller die ze ook had meegenomen. Wat had ze verwacht? Ze zou de dvd terugbrengen en alles vergeten.

Een paar dagen later ging Louisa naar een nieuwjaarsfeest bij een vriendin thuis. De stad glom van de lichtjes en er heerste een feeststemming. Grote mensenmassa's hadden zich al verzameld op Times Square om te wachten tot de klok middernacht sloeg, en *Dick Clark's New Year's Rockin' Eve*, dit jaar gepresenteerd door Ryan Seacrest, was op tv. Er hing een gevoel van opwinding in de lucht, iedereen keek uit naar het moment waarop ze met een schone lei konden beginnen en de fouten en teleurstellingen van het vorige jaar konden vergeten. Het was een nieuw begin, maar voor Louisa voelde het als het einde.

Toen Louisa op Tasha's feestje verscheen was iedereen al flink aangeschoten, en er heerste een vrolijke stemming. Het appartement was bomvol. Ze kende een groot deel van de gasten, maar er zat ook een flink aantal vreemden tussen, en niemand nam de moeite om ze aan haar voor te stellen. Louisa begroette een paar vrienden en nam een glas wijn aan van haar assistente Billie, die met haar nieuwe

vriend naar het feest was gekomen. Ze straalde van geluk en hoewel Louisa blij voor haar was, voelde ze zich hierdoor nog eenzamer. Ze had het fijn gevonden als Doug met haar mee was gegaan, maar hij was nog steeds in Montana om met zijn familie van oud en nieuw te genieten.

Tasha zette de tv uit en stopte een cd in de stereo-installatie. Een soulvol nummer vulde de kamer en stelletjes begonnen te dansen, ze deinden op de muziek en knuffelden elkaar in het halfduister van de woonkamer. Het was al elf uur geweest en Louisa voelde een verstik-kend verdriet bij de gedachte dat ze om middernacht niemand zou kussen, en ook niemand zou hebben om de eerste dag van het jaar mee door te brengen. Het was haar ritueel geweest om haar ouders te bezoeken op 1 januari, om opnieuw te proosten op het nieuwe jaar en de dag door te brengen met de mensen van wie ze hield. Vorig jaar was ze zoals altijd met haar ouders, Valerie en Doug. Dit jaar zou ze helemaal alleen zijn.

Louisa pakte haar jas en glipte naar buiten. Wie zou haar missen? De meeste mensen waren op het feest met hun partner, zowel de oudere als de jongere gasten. Louisa zou in de menigte verdwijnen, een onopgemerkte gast die om klokslag middernacht moederziel alleen in een hoekje zou zitten. Ze had altijd al medelijden gehad met mensen die alleen waren op oudejaarsavond. Het was uiteindelijk gewoon een avond, maar om de een of andere reden waren er zulke hoge verwachtingen aan verbonden. Het was het einde, het begin, het verleden en de toekomst in één. Het was een betoverend moment waarop alles mogelijk leek te zijn, en de voornemens die in het verleden waren mislukt zouden in het komende jaar op wonderbaarlijke wijze wel lukken.

De buitenlucht was koud en verfrissend, en er waaide een stevige wind over de Hudson. Louisa wikkelde haar sjaal om haar nek en dook in haar jas. Ze liep langzaam in de richting van haar woning aan de Upper West Side. Ze had geen reden om zich te haasten. Ze liep

over Columbus Avenue toen het nieuwe jaar begon. Overal om haar heen waren feestvierders, maar ze voelde zich niet vrolijk. Ze was helemaal alleen in een miljoenenstad, de enige mensen bij wie ze wilde zijn waren overleden of buiten haar bereik. Valerie was ook dood. Ze zou in de zeventiende eeuw gestorven zijn, maar Louisa's hart weigerde dat te accepteren. Haar zus was daar, leefde haar leven en voedde haar kinderen op in het koloniale Virginia.

Doug kwam net na Nieuwjaar terug uit Montana en bracht het nieuws dat Louisa dichter bij een beslissing bracht. Hij had onderhandeld over een overplaatsing naar het kantoor in Shanghai, en nu alle details eindelijk waren gladgestreken was er meteen een contract getekend. Hij zou eind januari vertrekken om zich in zijn nieuwe appartement te installeren en zijn team te ontmoeten.

'Lou, ga met me mee,' zei hij. 'Het zal goed voor je zijn. Een nieuwe stad, een nieuwe start. Het is maar voor drie jaar. Ik weet zeker dat het Metropolitan Museum je weer aanneemt als je terugkomt. Denk er eens over na. Het zal spannend en leuk zijn, en compleet nieuw. Het is anders dan alles wat je ooit gekend hebt.'

Maar Louisa schudde koppig haar hoofd. 'Ik heb niets te zoeken in Shanghai, Doug. Het is een leuke stad om te bezoeken, maar ik heb geen zin om er drie jaar lang te wonen.'

Doug keek gekwetst, maar ging niet met haar in discussie. Misschien begreep hij al lang wat zij zich pas net begon te realiseren. Het was niet de locatie die haar tegenstond, maar de toekomst. Ze waren sinds hun studietijd al samen, maar hun relatie zat in een sleur. In tegenstelling tot andere stellen die ze kenden waren ze nooit gaan samenwonen en hadden ze het nog nooit over trouwen gehad. Louisa had meerdere keren laten doorschemeren dat ze klaar was om de volgende stap te zetten in hun relatie, maar Doug had de discussie altijd ontweken. Hij was duidelijk niet zo enthousiast als zij was om zich te settelen.

Hij hield van haar, maar zag geen reden om te trouwen, omdat hij

geen kinderen wilde. Louisa dacht dat hij misschien van gedachten zou veranderen naarmate hij ouder werd en steeds meer van zijn vrienden gezinnen zouden gaan stichten, maar Doug veranderde niet van mening. De schattige peuters en vreugdevolle verhalen over het vaderschap brachten hem niet op andere gedachten. Ze vermoedde zelfs dat zijn verhuizing naar China een manier was om van haar af te komen en een nieuwe start te maken. Hij had haar meegevraagd uit schuldgevoel en medelijden, maar hij wilde niet echt dat ze meeging. Als dat zo zou zijn geweest, had hij deze kwestie al veel eerder met haar besproken, en had hij haar niet op deze manier voor het blok gezet.

Tegen de tijd dat Doug naar Shanghai vertrok, begon Louisa zich serieus voor te bereiden. Ze zocht historische informatie op, begon zeventiende-eeuwse munten te verzamelen en was urenlang spraakpatronen aan het oefenen, zodat ze net zo klonk als de mensen uit die tijd. In het begin vond ze dat ze belachelijk klonk, maar na een tijdje kwamen de archaïsche zinnen vanzelf. Haar moderne taalgebruik zou haar als eerste verraden, dus ze moest oefenen. Ze kon geen begrippen uit de eenentwintigste eeuw meer gebruiken.

Wat had Valerie haar man verteld over haar verleden, of haar toekomst, in dit geval? Louisa vroeg het zich af terwijl ze de mode van koloniaal Virginia bestudeerde. Valerie was onvoorbereid in het verleden beland. Ze had zeker een verhaal moeten verzinnen om haar afkomst, vreemde manier van praten en gebrek aan familie en bezittingen te verklaren. Had ze hem de waarheid verteld? Dat leek onwaarschijnlijk. Tijdreizen was al vergezocht genoeg in het heden, waarin er films, boeken en sci-fi-conventies aan het onderwerp waren gewijd. In de zeventiende eeuw kon alleen al het noemen van zoiets onwerkelijks iemand rechtstreeks naar de brandstapel hebben gestuurd. Beschuldigd worden van hekserij was een reëel gevaar.

James I, die op de troon zat toen Valerie in het verleden arriveerde, was geobsedeerd door hekserij, en tijdens zijn heerschappij in Schot-

land geloofden steeds meer mensen in een nieuw christelijk idee over heksen. Volgens hen sloten heksen bewust een pact met de duivel, en waar één heks was, waren er altijd meer. Er was een grootschalige vervolging geweest, die had geleid tot de dood van de helft van de beschuldigten. Het standpunt van James I werd niet meer zo gemakkelijk gesteund toen hij in 1603 de troon van Engeland besteeg, maar de kans om beschuldigd te worden was nog steeds reëel. Zelfs genezers moesten voorzichtig zijn, want alles wat niet eenvoudig te verklaren was kon als het werk van de duivel worden gezien. Het was Valerie duidelijk gelukt om haar afkomst geheim te houden, want ze had die eerste jaren overleefd, maar tegen welke prijs? Louisa kon zich niet voorstellen hoe stressvol en beangstigend die jaren geweest moesten zijn.

Louisa zuchtte en legde het geschiedenisboek opzij. Alle voorbereidingen zouden voor niets zijn geweest als Frederick Taylor haar niet wilde helpen. Ze dacht niet dat de stekelige oude man zou staan te springen om haar de zeventiende eeuw in te sturen. Er waren al twee vrouwen verdwenen uit zijn winkel. Een derde vermiste vrouw zou de autoriteiten erop wijzen dat de verdwijningen aan hem te wijten waren, niet aan het toeval. Natuurlijk, als ze direct naar de winkel zou gaan en ervoor zou zorgen dat niemand haar zag, zou niemand haar als vermist opgeven. Dat zou kunnen werken, maar wat haar echt zorgen baarde was dat ze geen uitweg kon bedenken.

Als ze haar plan zou doorzetten, zou ze voor altijd gevangenzitten in de zeventiende eeuw. Als ze Valerie niet kon vinden, zou er ook geen weg meer terug zijn naar het heden. Ze zou een leven moeten opbouwen in het verleden, of ze dat nu wilde of niet. Valerie leek het redelijk goed te hebben doorstaan, maar ze had waarschijnlijk geluk gehad, ondanks dat ze haar man doodgemarteld had zien worden in de Tower of London. In dit stadium was Louisa ervan overtuigd dat Finlay Whitfield Valeries echtgenoot was geweest. Ze kon zich niet voorstellen dat Valerie haar zoon zou vernoemen naar een zwager

die beschuldigd was van verraad. Het zou een constante herinnering zijn voor iedereen die de jongen kende dat hij familie was van een verrader. De enige logische reden om een kind Finlay te noemen zou zijn om zijn vader te eren, met alle gevolgen van dien. Na Finlays dood was ze hertrouwd en kreeg ze nog een kind, en daarna misschien nog wel een.

De gedachte aan Valeries kinderen vervulde Louisa met verlangen. Ze had uren naar het portret gestaard en vond ze de mooiste kinderen die ze ooit had gezien. Ze was vooral geïntrigeerd door Louisa, die duidelijk naar haar was vernoemd. De amberkleurige ogen van het kleine meisje staarden haar aan vanaf het schilderij, recht in Louisa's ziel. Louisa wilde haar zo graag ontmoeten, de kromming van haar wang volgen met haar hand en die donkere krullen strelen. Wat ze er niet voor over zou hebben om het gezin in het echt te zien en zichzelf aan hen voor te stellen!

Louisa legde een hand op haar eigen platte buik. Zou ze ooit zelf een baby krijgen? Ze was bijna dertig: de tijd begon te dringen. Ze wilde graag kinderen, maar ze vond het een angstaanjagend idee om een baby op te voeden in de zeventiende eeuw. Afgezien van de meer voor de hand liggende risico's, was er ook nog de kwestie van de mogelijke vader. Wat voor mannen zou ze tegenkomen, en zou ze van iemand kunnen houden wiens opvoeding en opvattingen zo anders waren dan die van haar? Zou hij ook van haar kunnen houden? Zou ze ooit zichzelf kunnen zijn, of zou ze zich voor de rest van haar leven achter een masker moeten verbergen? Moest Valerie dat ook doen?

Louisa schudde geïrriteerd haar hoofd. Als ze zo doorging, zou ze de sprong nooit wagen. Ze kon een miljoen redenen bedenken om Valerie niet naar de zeventiende eeuw te volgen, en maar een paar dwingende redenen om wel te gaan. Als ze dit zou doen, zou het de ultieme sprong in het diepe zijn. Was ze er dapper genoeg voor?

JUNI 2012

De zomerzon filterde door de smerige ramen met versleten groene fluwelen gordijnen en wierp een zwakke gloed op het stoffige antiek, en de al even stoffige eigenaar. De tijd was meneer Taylor niet goedgezind geweest: hij zag er oud en kwetsbaar uit. Zijn tweedjasje was versleten, zijn hoornen bril was bekrast en zat een beetje scheef op zijn neus. Hij was verbaasd om Louisa weer te zien na hun laatste ontmoeting. Ze waren niet op goede voet uit elkaar gegaan, dus de oude man dacht dat hij de vervelende Amerikaanse nooit meer zou zien. Meneer Taylor was nog onthutster geweest toen Louisa haar verzoek aan hem voorlegde. Hij schudde nadrukkelijk zijn hoofd en stak zijn handpalmen omhoog, alsof hij haar daarmee kon afweren. Hij weigerde botweg om te helpen, maar Louisa kon dit niet accepteren. Ze zou gaan, met of zonder zijn hulp.

‘Louisa, denk er alsjeblieft nog eens over na,’ smeekte meneer Taylor. ‘Dit is waanzin. Je zult hoe dan ook gevangenzitten in de zeventiende eeuw, of je je zus nu vindt of niet. Denk daar eens goed over na. Ben je bereid dat risico te nemen?’

Ze hadden het hier al een paar keer over gehad, maar meneer Taylor gaf niet op. Louisa ook niet. ‘Louisa, ga naar huis. Je verdriet zal met de tijd steeds beter te verdragen zijn, en dan zul je beseffen wat een onzinnig idee dit was. Je zult me dankbaar zijn dat ik je omgepraat heb.’

‘Meneer Taylor, ik waardeer uw bezorgdheid, echt waar. Ik weet

dat alles wat u zegt volkomen logisch is en dat mijn voorstel absoluut krankzinnig is, maar mijn besluit staat vast. Ik ga mijn zus zoeken. Ik snap dat u me de klok niet mee laat nemen naar de Verenigde Staten zodat ik mezelf ergens in Virginia kan laten transporteren om mijn zoektocht makkelijker te maken, maar alstublieft, laat het me hier doen. Ik ben er klaar voor. Ik heb me hier al heel lang op voorbereid en als u me niet snel laat gaan, durf ik straks niet meer.'

'Dat hoop ik,' mompelde meneer Taylor tegen zichzelf.

'Luister, u staat bij me in het krijt,' kondigde Louisa aan. 'Ik ben Valerie kwijtgeraakt dankzij uw onvoorzichtigheid. Als u het verstand had gehad om dat ding weg te doen, zou ze nog steeds hier zijn, waar ze thuishoort.'

'Het lijkt erop dat ze nu dáár thuishoort,' antwoordde meneer Taylor. 'Ze heeft zich aangepast aan haar nieuwe leven, en dat zou jij ook moeten doen.'

'Ik heb geen leven,' antwoordde Louisa. 'Dat is me ontnomen.'

'Louisa, veel mensen verliezen hun dierbaren. Dat hoort nou eenmaal bij het leven, mensen kunnen altijd een manier vinden om door te gaan.'

'Ik ga ook door, rechtstreeks naar de zeventiende eeuw,' betoogde Louisa.

'Je weet dat ik niet kan toestaan dat je de klok meeneemt naar Amerika. Als de wijzers bewegen tijdens het transport weet niemand waar en wanneer je terecht kunt komen. Het moet hier gebeuren.'

De oude man begon het op te geven en Louisa voelde een vreemde spanning in haar borstkas. Dit was het dan. Er was nog tijd om van gedachten te veranderen, maar dat was ze niet van plan. Ze kon niet meer terug. Ze had haar baan bij het Metropolitan Museum of Art opgezegd, haar appartement en het grootste deel van haar bezittingen verkocht en haar vrienden verteld dat ze een lange reis naar het buitenland ging maken. Het was nu of nooit.

‘Oké. Wanneer wil je dit doen?’ Meneer Taylor slaakte verslagen een zucht. Hij zette zijn bril af, wreef hem schoon met een ouderwetse zakdoek en maakte geen oogcontact. ‘Is er nog iets wat je moet doen om je voor te bereiden?’

‘Ik hoef alleen maar mijn jurk aan te trekken en mijn reistas in te pakken. Weet u zeker dat ik die mee kan nemen?’

‘Zorg ervoor dat je hem goed vasthebt zodra je aan de wijzers van de klok draait. Ik heb eerder al eens spullen mee terug kunnen nemen. Hoe denk je dat het me gelukt is om terug te komen naar het heden? Als je eenmaal op je plaats bent, ga dan naar het kasteel en vertel ze dat je de zus van Valerie Whitfield bent. Ze zullen je zeker helpen.’

‘Dank u, meneer Taylor. Ik ben zo terug.’

‘Neem je tijd. Je kunt nog van gedachten veranderen, weet je.’

Louisa stapte de achterkamer binnen en leunde tegen de gesloten deur. Haar hart bonkte in haar keel en ze had een hol gevoel in haar buik, maar ze was vastbesloten om haar moed niet te verliezen. Ze was dit al maanden van plan en ze ging niet meer terug. Louisa trok snel haar spijkerbroek en topje uit en schopte haar schoenen uit. Ze overwoog haar ondergoed en beha uit te trekken, maar bedacht zich. Niemand zou die zien. Ze haalde haar kleding in zeventiende-eeuwse stijl uit haar handbagage. Een nachthemd, petticoat, kousen, rok, bovenlijfje, mouwen en schoenen. Haar handen trilden toen ze de kledingstukken één voor één aantrok. Met elk kledingstuk werd haar vastberadenheid sterker. Ze kon dit. Ze ging dit doen.

De jurk was verrassend goed gemaakt, aangezien hij uit de opslagruimte van het Metropolitan Museum kwam. Louisa had hier twee japonnen ‘geleend’, in de hoop dat niemand zou merken dat ze verdwenen waren tot lang nadat ze vertrokken was. De jurken hadden deel uitgemaakt van een of andere tentoonstelling, maar lagen al jaren in de opslag, wachtend op hun beurt om het daglicht weer te zien. De eerste jurk was relatief eenvoudig. Hij was gemaakt van lichtbruin

damast, met als enige versiering een dunne strook kant aan de hals en mouwen.

De tweede jurk was chiquer. Die was gemaakt van maagdelijk fluweel en had een hoge kraag van stug kant. Delicaat borduurwerk in nachtblauw sierde het lijfje en het onderste deel van de rok en er waren pareltjes in het patroon genaaid, die in de halfdonkere achterkamer alsnog glansden. Het was een jurk die bij een lady zou passen, duur en mooi. Louisa zou hem voor later bewaren, voor het geval ze een gelegenheid had om hem te dragen. Voor nu volstond de bruine jurk.

Louisa stapte uit de achterkamer en vond een oude spiegel tussen het stoffige antiek. Ze kon niet geloven hoe anders ze eruitzag, ze herkende zichzelf nauwelijks. Ze haalde een paar spelden uit haar reistas en bond haar haar vast in een knot achter op haar hoofd, waarbij ze een paar plukken losliet om haar gezicht te omlijsten. De vrouw die haar in de spiegel aanstaarde had net zo goed een actrice kunnen zijn die een rol speelde in een kostuumdrama. Ze vond dat ze er niet authentiek genoeg uitzag om voor echt door te gaan, maar dit was het beste wat ze kon doen.

‘Wat vindt u ervan, meneer Taylor?’ vroeg ze toen de oude man achter haar kwam staan en haar spiegelbeeld bekeek. Ze deed een langzame pirouette, waardoor de stof van de volle rok in beweging kwam.

‘Ik denk dat je compleet gek bent geworden,’ antwoordde meneer Taylor nors. ‘Heb je je tas?’

‘Ja.’

Louisa had haar reistas zorgvuldig ingepakt en al haar moderne spullen in de achterkamer van meneer Taylors winkel achtergelaten. Ze had haar tweede jurk, een paar schoenen, schoon ondergoed, een extra onderjurk en een fluwelen mantel die bij een halloweenkostuum hoorde ingepakt. Ze had zich een keer met Halloween als tovenares verkleed en droeg de zwarte mantel over haar wonderlijke

paarse jurk. Ze hoopte dat het zou voldoen. Ze had ook een aantal tampons in de voering van de tas verstopt, samen met wat pijnstillers en een leren zakje vol munten. Ze had een ander zakje aan haar onderrok vastgemaakt, voor het geval ze beroofd zou worden. Ze pakte een boterham met kaas, verpakt in bruin papier, en een reep chocolade die ze op weg naar de winkel had gekocht en stopte die in de tas voordat ze hem dichttrok. Ze was er helemaal klaar voor.

Louisa volgde Frederick Taylor naar de voorkant van de winkel, waar de klok in al zijn opzichtigheid op de toonbank stond. Hij had de deur op slot gedaan en hing het bordje waar GESLOTEN op stond aan de deur, voor het geval er iemand binnen zou komen. Die kans was niet groot, maar Louisa waardeerde het gebaar. Meneer Taylor zuchtte en draaide toen de cupidoklok naar haar toe, die hij nog steeds vasthield alsof hij hem elk moment terug kon trekken. 'Ik ben er klaar voor,' zei Louisa, terwijl ze zich allesbehalve klaar voelde.

'Open de glazen lens en draai de wijzers met je rechterhand. Houd je tas vast met je linkerhand. Ik wens je veel geluk, Louisa, maar bovenal hoop ik dat je nooit spijt zult hebben van je keuzes. Tot ziens. Doe de groeten aan je zus, mocht je haar vinden.' Meneer Taylor liet de klok eindelijk los en schoof hem langzaam over de toonbank.

Louisa haalde diep adem. Ze was zo bang dat ze nauwelijks kon ademen. Haar maag draaide zich om en het zweet brak uit op haar voorhoofd toen ze naar de klok greep. Haar hand trilde hevig, dus trok ze hem terug om zichzelf te kalmeren en haar blik op het mollige gezicht van Cupido te richten. Hij grijnsde, zijn ronde buik glansde in het ochtendlicht. Louisa sloot haar ogen en haalde een paar keer diep adem voordat ze het opnieuw probeerde. Deze keer was haar hand stabiel, dus deed ze de lens open. Ze had besloten om naar 1610 te gaan. Valeries portret was in 1608 geschilderd, het portret van haar kinderen in 1611. In 1610 was Valerie zeker in Virginia.

Louisa stak haar hand heel langzaam uit en draaide de wijzers naar tien over vier 's nachts. Haar adem stokte in haar keel en haar hand

schokte onvrijwillig op het moment dat ze hem van de klok wegtrok en de minutenwijzer naar beneden duwde. Ze staarde wanhopig naar de wijzerplaat van de klok om er zeker van te zijn dat ze de wijzers naar de goede tijd had gedraaid, maar ze werd opeens enorm duizelig. Ze voelde zichzelf vallen. De duisternis omhulde haar net voordat ze de grond raakte.

3

HET VERLEDEN

Louisa werd langzaam wakker bij het zachte geluid van vogelzang. Haar zintuigen begonnen zich weer te herstellen. De bekende geur van gras en aarde, opgewarmd door de zon, vulde haar neusgaten en een zacht zomerbriesje streek haar gezicht. Ze opende haar ogen. Ze had geen idee hoe laat het was en hoelang ze daar al had gelegen voordat ze bijkwam. De hemel was onbewolkt en strakblauw, en ze vroeg zich af of de weersomstandigheden hier overeenkwamen met het weer in de eenentwintigste eeuw.

Louisa ging rechtop zitten en keek om zich heen. De zon stond hoog aan de hemel, dus het moest bijna middag zijn. Ze werd even afgeleid door het gezoem van een vervelende mug die haar in haar blootgestelde nek wilde steken. Ze sloeg hem weg, stond toen langzaam op en draaide zich om naar het kasteel, nieuwsgierig om te zien hoe het eruitzag toen het nog intact was. In de moderne tijd stond hier alleen een afbrokkelende ruïne die weinig toeristen trok, vooral omdat groepjes hangjongeren daar samenkwamen om drugs te gebruiken en zich te verstoppen voor hun bezorgde ouders.

De muren van het kasteel baadden in het gouden licht van de zommiddag, de glas-in-loodramen weerkaatsten de zonneschijn. Het was er onverwachts stil. Ze was waarschijnlijk te ver weg om geluiden van binnen het kasteel te horen, het was namelijk omringd door een stenen muur. Louisa draaide zich om en staarde naar de rivier. Ze wist dat het dorp er niet meer zou zijn, maar ze schrok er toch van

toen ze zag dat het weg was. Er stonden een paar vervallen huisjes langs de rivieroever en er lag een verweerde sloep, omvergeworpen op de modderige oever, te bakken in de zon.

Er waren geen huizen, geen winkels. Zelfs het café waar Louisa had ontbeten voordat de winkel van meneer Taylor openging, was verdwenen. De stilte werd niet verstoord door het geluid van voorbijrijdende auto's of het gelach van kinderen op straat, die ze had gehoord toen ze haar kop koffie dronk terwijl ze zenuwachtig haar vingers om haar mok had geklemd en haar blik had gefixeerd op de deur van de winkel.

Er cirkelde een groep meeuwen boven het glinsterende water, op zoek naar vis, maar verder leek de plek verlaten. Na een tijdje, toen Louisa zich sterk genoeg voelde om alles wat haar te wachten stond aan te kunnen, zette ze haar eerste paar stappen in de richting van het kasteel. Ze oefende haar toespraak terwijl ze de heuvel op liep, deels om ervoor te zorgen dat haar verhaal geloofwaardig klonk en deels om haar hartslag te kalmeren. Toen ze de buitenmuur naderde, zag ze dat de massieve, ijzerbeslagen deur op een kier stond, maar ze kon nog steeds geen teken van leven bespeuren. Was er eigenlijk wel iemand?

Toen Louisa eindelijk bij de deur was, duwde ze hem voorzichtig open en keek ze de tuin in. Het eerste wat haar opviel was de oorverdovende stilte. Er waren geen mensen, geen paarden die hinnikten in de stallen, geen honden die blaften naar de eekhoorn die de boom bij de muur in schoot. Het was compleet verlaten. Louisa keek omhoog naar het massieve kasteel dat boven haar uittorende. Er zat een hangslot op de deur om indringers tegen te houden, maar veel van de ramen op de begane grond waren kapotgeslagen. Er staken glasscherven uit de versplinterde kozijnen, vogels vlogen rond in de opengestelde ruimtes. Het gebouw dat een stal moet zijn geweest zag er verkoold uit, alsof er een brand was geweest die niet op tijd geblust was, en het water in de put was bedekt met een dikke laag slijm dat